

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.773 van 5 februari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 13 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 september 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, hem ter kennis gebracht op 14 oktober 2008 en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 14 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 19 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J.-P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn.

Op 18 november 2002 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 17 december 2002 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag ontvankelijk.

Op 20 april 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen voormelde beslissing van 20 april 2005 dient verzoeker een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Op 25 juli 2005 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 2 maart 2006 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Tegen voormelde beslissing van 2 maart 2006 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Op 4 maart 2008 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 180.436.

Op 10 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij verzoekers aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet van 25 juli 2005 onontvankelijk wordt verklaard.

Tegen voormelde beslissing van 10 september 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 12 februari 2008 verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep onontvankelijk bij arrest nr. 7222.

Op 15 oktober 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 25 maart 2008 dient verzoeker een aanvulling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 24 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

(...)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 18.11.2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, gewerkt heeft en zicht op werk zou hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op

02.03.2006 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat de asielpcedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielpcedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde. Het feit dat betrokkene een beroep lopende had bij de Raad van State schorst de asielpcedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien werd de procedure afgesloten op 04.03.2008.

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied omdat er "tot op heden geen stappen tot uitwijzing werden ondernomen"; het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkele hechting meer zou hebben met zijn land van herkomst en dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Kameroen, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er burgers van Kameroen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Brazzaville. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de duur van de procedure. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kameroense burgers. Bovendien staaft de betrokkene de beweringen dat de autoriteiten een weinig onthaltende houding zouden hebben en dat het algemeen bekend is dat de Belgische autoriteiten geen vestigingsvisum afleveren sinds ze beslist hebben de immigratie te stoppen met geen enkel bewijs.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

(...)"

Op 14 oktober 2008 wordt aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

°Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 02.03.2006

°Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 02.05.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.

(...)"

2. Ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op. Zij is van mening dat de eerste bestreden beslissing d.d. 26 september 2008 aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 4 oktober 2008 en dat aldus het door verzoeker op 13 november 2008 ingestelde verzoekschrift laattijdig is.

Overeenkomstig artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Uit de stukken van het administratief dossier (uit de datumstempel aangegeven op de bestreden beslissing naast de handtekening van verzoeker) blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 14 oktober 2008 en niet op 4 oktober 2008, zoals de verwerende partij verkeerdelijk beweert. Aldus is het door verzoeker op 13 november 2008 ingestelde annulatieberoep tijdig en is het onderhavig beroep onontvankelijk *ratione temporis*.

De exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* wordt verworpen.

2.2. De verwerende partij werpt ook een exceptie van onontvankelijkheid op, daar zij van oordeel is dat het verzoekschrift geen middel bevat.

De verwerende partij kan ook hier niet worden gevolgd. Verzoeker vermeldt zeer duidelijk dat hij zich beroept op het ontbreken van een adequate motivatie en het niet in beschouwing nemen van sommige elementen in het administratief dossier. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker een schending van de motiveringsplicht aanvoert. Bovendien zet hij ook omstandig uiteen waarom hij van oordeel is dat de bestreden beslissing een inbreuk inhoudt op de voornoemde motiveringsplicht.

De exceptie kan niet worden aangenomen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker aan *'het ontbreken van een adequate motivatie en het niet in beschouwing nemen van sommige elementen die het administratief dossier relatief aan verzoeker inhoud en een gebrek van een goede administratie aan dewelke de tegenpartij verplicht is'*. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker een schending van de motiveringsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert.

Verzoeker stelt in een eerste onderdeel dat hij zijn asielaanvraag indiende op datum van 18 november 2002 en dat deze aanvraag slechts werd afgesloten op 14 maart 2006 met een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling, dat dit betekent dat de redelijke termijn werd overschreden gezien de periode om de aanvraag van verzoeker te onderzoeken ruimschoots de drie jaar overschreden heeft. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met dit essentiële element.

Verzoeker voert in een tweede onderdeel dat de Raad van State zijn beroep aangaande zijn asielaanvraag heeft verworpen op 14 maart 2008 bij arrest nr. 180.436. Verzoeker benadrukt dat zijn asielprocedure aldus de vier jaar heeft overschreden. Tevens stelt verzoeker dat de overheid een aantal criteria heeft aanvaard inzake regularisatie, die weliswaar nog niet zijn gepubliceerd, waaronder onder meer de duur van de asielprocedure, namelijk vier jaar, procedure bij de Raad van State inbegrepen. Verzoeker benadrukt dat dit het geval is voor hem en dat daaruit voortvloeit dat de verwerende partij hem niet mag beroven van het voordeel van de nieuwe criteria die binnenkort zullen gepubliceerd worden.

Eveneens stelt verzoeker dat, in een dergelijke context, het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van hem discrimineert ten aanzien van regularisatie-aanvragers die een aanvraag zullen indienen op het ogenblik dat de nieuwe (door de overheid reeds besliste) criteria zullen gepubliceerd worden.

In een derde onderdeel van het enig middel poneert verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte beweert dat de integratie in België en de lange verblijfsduur geen elementen zijn die in rekening kunnen worden genomen om de buitengewone omstandigheden te evalueren. Dat hij immers niet verantwoordelijk is voor de lange duur van de behandeling van zijn asielprocedure. Zijn asielprocedure werd beëindigd op datum van 4 maart 2008 terwijl ze ingediend werd op datum van 18 november 2002. Dat daaruit voortvloeit dat deze integratie in zijn gedachte een buitengewone omstandigheid is geworden, temeer ze voortvloeit uit het feit dat hij asielaanvrager was.

Verzoeker vervolgt dat *“in de periode van de indiening van zijn aanvraag, deze terugkeer tegengesteld bleek met de maatregelen van de materie in asielprocedures in voege en dat het onmogelijk bleek op het moment van de beslissingneming zodanig dat de lange periode van afwezigheid in zijn land een breuk geprovoceerd heeft, dat deze kan beschouwd worden als dat er actueel een reële onmogelijkheid is zich in het verlaten land een integratie in te beelden.”* Verzoeker is dan ook van mening dat het de verwerende partij manifest aan waardering ontbroken heeft betreffende de essentiële elementen van de verblijfsaanvraag van verzoeker. Dat aldus de bestreden beslissing niet op adequate wijze gemotiveerd is.

Eerstens wenst de Raad op te merken dat wat het aangevoerde *‘gebrek van een goede administratie’* betreft, de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar *‘een gebrek van een goede administratie’* zonder te preciseren welk principe van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien.

Aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht, lijkt verzoeker in het eerste onderdeel van het enig middel van mening te zijn dat deze geschonden is doordat in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met het element dat zijn asielprocedure meer dan drie jaar heeft geduurd en wijst dienaangaande ook op een mogelijke overschrijding van de redelijke termijn.

Er dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom alle door verzoekers aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Er werd in de bestreden beslissing specifiek geantwoord op de argumenten die verzoeker in zijn aanvraag naar voren bracht.

Waar verzoeker meent dat geen rekening gehouden (niet geantwoord) werd op het element van de langdurige asielprocedure en de overschrijding van de redelijke termijn, kan verzoeker niet gevolgd worden. Immers uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat wel degelijk op bovenvernoemd element van de duur van de asielprocedure en de aangevoerde redelijke termijn werd geantwoord en dit als volgt:

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.03.2006 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde. Het feit dat betrokkene een beroep lopende had bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien werd de procedure afgesloten op 04.03.2008."

Uit het voorgaande is duidelijk gebleken dat de bestreden beslissing duidelijk en op afdoende wijze de motieven aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Uit de verdere uiteenzetting van het enig middel blijkt dat verzoeker dan ook een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Waar verzoeker in de bespreking van het tweede onderdeel van het enig middel van mening lijkt te zijn dat hij aan de voorwaarden voldoet inzake regularisatie zoals opgesteld door de nieuwe regering, wijst de Raad erop dat het hier een loutere bewering betreft, waarvoor verzoeker geen enkele verwijzing of bewijs aanbrengt. Bovendien kunnen, indien ze dus al zouden bestaan, beleidsintenties geen enkele bindende of verordenende kracht hebben. Een eventuele niet-naleving van een intentie kan niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. Verzoekers kritiek kan aldus niet weerhouden worden.

Gezien aldus de genoemde beleidsintenties (nieuwe regularisatiecriteria) geen enkele bindende of verordenende kracht hebben, kan verzoeker ook niet dienstig het bestaan van een discriminerende maatregel ten aanzien van toekomstige regularisatie-aanvragers aanvoeren. Immers het in voege worden van nieuwe regularisatiecriteria is puur hypothetisch waardoor de vraag naar het bestaan van een discriminerende maatregel puur hypothetisch is en dus niet dienstig kan aangevoerd worden.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In het derde onderdeel van het enig middel betwist verzoeker het hoofdmotief van de bestreden beslissing dat erin bestaat dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Hij meent dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.
Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag van 15 oktober 2007 de volgende buitengewone omstandigheden aanhaalt (samenvatting):

- *asielaanvraag op 18 november 2002, afgesloten met beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 14 maart 2006. Tegen voormelde beslissing beroep bij Raad van State*

- *Reeds aanvraag op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, die onontvankelijk werd verklaard*
- *Verblijf sinds vijf jaar op grondgebied, zonder het te verlaten*
- *Sinds weigering van asielaanvraag, geen stappen tot uitwijzing ondernomen*
- *Perfect geïntegreerd, sociaal leven*
- *Vervreemd, geen hechting met land van herkomst*
- *Indien terugkeren, de autoriteiten weinig onthaltende houding*
- *Geen mogelijke opnieuw integreren in een land dat hij zolang verlaten heeft*
- *Wenst niet te reizen naar land van herkomst om de aanvraag in te dienen, daar hij alles hier gedurende een periode die lang kan zijn moet achterlaten en het gekend is dat de Belgische autoriteiten geen vestigingsvisum afleveren sinds de immigratiestop*
- *Overdrijving om vertrek te eisen voor een formaliteit, terwijl het mogelijk is verblijfsvergunning ter plaatse toe te staan*

Uit het aanvullende schrijven kan niet afgeleid worden of verzoeker de twee opgeworpen elementen, met name het arrest van de Raad van State van 4 maart 2008 en het vermeende voldoen aan de nieuwe regularisatiecriteria van de overheid, aanvoert als buitengewone omstandigheid of als element ten gronde.

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent de volgende motieven op:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 18.11.2002 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, werkbereid is, gewerkt heeft en zicht op werk zou hebben, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 02.03.2006 met een beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 3 jaar en 4 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde. Het feit dat betrokkene een beroep lopende had bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien werd de procedure afgesloten op 04.03.2008.

Voorts beweert de advocaat dat zijn cliënt getolereerd werd op het Belgisch grondgebied omdat er “tot op heden geen stappen tot uitwijzing werden ondernomen”; het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen enkele hechting meer zou hebben met zijn land van herkomst en dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Kameroen, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er burgers van Kameroen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Brazzaville. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de duur van de procedure. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Kameroense burgers. Bovendien staaft de betrokkene de beweringen dat de autoriteiten een weinig onthaltende houding zouden hebben en dat het algemeen bekend is dat de Belgische autoriteiten geen vestigingsvisum afleveren sinds ze beslist hebben de immigratie te stoppen met geen enkel bewijs.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat op alle voorgaande elementen aangevoerd als buitengewone omstandigheid werd geantwoord.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de hand van zijn betoog de Raad zijn aanvraag te laten heronderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Zoals reeds gesteld, is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Nogmaals dient erop te worden gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dit wordt in het derde onderdeel van het enig middel ook niet betwist door verzoeker.

Het feit dat verzoeker zich in essentie beperkt tot vage en algemene beweringen en met zijn betoog laat uitschijnen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de door hem aangevoerde schending aannemelijk te maken.

Waar verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing ten onrechte beweert dat de integratie in België en de lange verblijfsduur geen elementen zijn die in rekening kunnen worden genomen om de buitengewone omstandigheden te evalueren, dat hij immers niet verantwoordelijk is voor de periode die gebruikt werd voor zijn asielprocedure te beëindigen en dat de integratie vanuit zijn denken dan ook een buitengewone omstandigheid vormt, wijst de Raad erop dat verzoeker de buitengewone omstandigheden niet mag verwarren met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. Zo dient te worden opgemerkt dat het argument met betrekking tot de integratie betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag terwijl de gemachtigde van de minister van Migratie- en

asielbeleid zich in de bestreden beslissing enkel uitspreekt over de (on)ontvankelijkheid van de aanvraag. De gegrondheid van zijn aanvraag is op dit ogenblik evenwel niet aan de orde. Bovendien toont verzoeker ook niet aan waarom het voor hem omwille van zijn integratie buitengewoon moeilijk is om zijn aanvraag in zijn land van herkomst in te dienen. In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoekers ingeroepen elementen van integratie niet uitzonderlijk zijn en niet verantwoordend dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Aangaande verzoekers argument dat hij niet verantwoordelijk is voor de lange asielprocedure, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing hierop antwoordt dat het feit dat betrokkene lang heeft moeten wachten op de beslissing van de verblijfsmachtiging hem niet de mogelijkheid verleent om beroep te doen op welk recht van verblijf ook. Daarnaast stelt de bestreden beslissing ook nog dat betrokkene na de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen vrijwillig gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend. Verzoeker betwist deze motieven niet.

Ook aangaande het niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst daar er een breuk was, door het lange verblijf in België met het land van herkomst en daar hij zich in het verlaten land moeilijk een integratie kan inbeelden, antwoordde de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze dat verzoeker *'verbleef immers ruim 25 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst'*. Ook dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een verder onderzoek van het middel zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verplichten de feitelijke toedracht van de aanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid. Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij immers niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoeker toont niet aan dat de feiten niet op behoorlijke wijze werden vastgesteld, noch dat de motieven kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.